

Sygn. akt I C 588/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sanoku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Roland Pudło

Protokolant: Ewa Rychlicka

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2016r. w Sanoku

na rozprawie

sprawy z powództwa: Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S.

wytaczającego powództwo na rzecz Z. S.

przeciwko: (...) Bank S.A. we W., (...)-(...) W. ul. (...), KRS (...)

o zapłatę kwoty 6.010,00 zł

I zasądza od pozwanego (...) Bank S.A. we W. na rzecz powoda Z. S. kwotę 3.769,62 zł (słownie: trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych 62/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.05.2015r. do dnia zapłaty

II w pozostałym zakresie umarza postępowanie

III odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania w zakresie umorzonej części postępowania w tej sprawie

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Bank S.A. we W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sadu Rejonowego w S. (...) kwotę 188,50 zł (sto osiemdziesiąt osiem złotych 50/100) tytułem opłaty sądowej od zasądanego roszczenia, od uiszczenia której powód z ustawy był zwolniony

V kosztami postępowania obciąża pozwanego

Sygn. akt I C 588/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 lipca 2016 r.

Powiatowy Rzecznik Konsumentów w S., w dniu 15 października 2015 r. wniósł na rzecz powoda Z. S. pozew, którym domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwoty 6010 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia zawarcia umowy do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że Z. S., w dniu 21 maja 2014 r. zawarł z przedsiębiorcą A. K. (...) umowę zakupu naczyń. Wartość przedmiotu sprzedaży została przez strony ustalona na kwotę 4800 zł. Powiatowy Rzecznik Konsumentów w S. wyjaśnił, że zapłata powyższej kwoty miała być zrealizowana poprzez kredyt konsumencki, o który powód złożył wniosek w dniu 21 maja 2014 r. Należność miała zostać uregulowana w 36 ratach, o wysokości 153 zł każda. Przedmiotowa umowa kredytu zawarta została z pozwanym (...) Bank S.A. zaś przy jej zawarciu pośredniczyła firma (...). W dalszej kolejności Powiatowy Rzecznik Konsumentów wskazał, że pismem z dnia 4 lipca 2014 r, skierowanym do wyżej wymienionego pośrednika, powód w ustawowym

terminie odstąpił od zawartej umowy kupna – sprzedaży, ponadto uchylił się od skutków złożonego oświadczenia woli. Co więcej, Z. S., pismem z dnia 10 czerwca 2014 r. w ustawowym terminie odstąpił od zawartej umowy kredytu.

Pozwany (...) Bank S.A. w dniu 31 marca 2016 r. wniósł odpowiedź na pozew, uznając powództwo do kwoty 3769,62 zł oraz wnosząc o jego oddalenie w pozostałej części. W uzasadnieniu wskazał, że nie ulega wątpliwości, że strony, w dniu 21 maja 2013 r. w sposób ważny i skuteczny zawarły umowę kredytu. Jednocześnie pozwany przyznał, że oświadczenie powoda z dnia 10 czerwca 2013 r. traktowane być musi jako skuteczne odstąpienie od tej umowy. W konsekwencji, w ocenie pozwanego, dokonane przez powoda z tytułu umowy kredytu wpłaty w łącznej kwocie 3769,62 zł taktowane być muszą jako świadczenie nienależne, a zatem powództwo w zakresie tej kwoty uznać należy za zasadne.

W odpowiedzi powód, na rozprawie w dniu 19 lipca 2016 r. ograniczył żądanie pozwu do kwoty 3769,62 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia zawarcia umowy do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie cofnął powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 maja 2014 r. pomiędzy powodem Z. S., a pośrednikiem kredytowym, firmą (...) została zawarta umowa kupna – sprzedaży. (dowód – umowa kupna – sprzedaży z dnia 21.05.2014 r, numer: (...), k: 11). W tym dniu pomiędzy pozwanym (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a powodem Z. S. została zawarta umowa kredytu. Całkowita kwota kredytu ustalona została na kwotę 4800 zł. Należność ta miała zostać przez powoda uregulowana w 36 ratach, płatnych do dnia 21 każdego miesiąca. Dzień wymagalności pierwszej raty został przez strony ustalony na 21 czerwca 2014 r, zaś ostateczny termin spłaty kredytu został wyznaczony na dzień 21 maja 2017 r. (dowód – umowa kredytu, k: 8,9). Pismem z dnia 10 czerwca 2014 r. powód Z. S. odstąpił od wyżej wymienionej umowy kredytu, wskazując, że otrzymał tą umowę w dniu 9 czerwca 2014 (dowód – odstąpienie od umowy kredytu z dnia 10.06.2014 r, k:25). Pismem z dnia 4 lipca 2014 r. powód Z. S. odstąpił od zawartej umowy kupna – sprzedaży zestawu garnków. (dowód – oświadczenie o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa z dnia 4 lipca 2014 r, k:18). W tym dniu, Powiatowy Rzecznik Konsumentów w S., skierował do pośrednika kredytowego, firmy (...) pismo, do którego załączył powyższe oświadczenie powoda o odstąpieniu od zawartej umowy. W piśmie tym wyjaśnił, że konsument Z. S. przy zawieraniu umowy nie otrzymał jej kopii, jak również wzoru odstąpienia od niej. Z uwagi na to, nie posiadał żadnych danych sprzedawcy, a co za tym idzie, niemożliwym było wysłanie przez niego oświadczenia o odstąpieniu od umowy w przewidzianym prawem terminie. Ustalenie poprawnego adresu sprzedawcy możliwe było dopiero po zgłoszeniu skargi do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S.. Biorąc pod uwagę brak możliwości terminowego wysłania przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od umowy, złożone przez niego wyżej wymienione oświadczenie należy uznać za skuteczne. (dowód – pismo Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S. z dnia 04.07.2014 r, k: 17). W odpowiedzi, firma (...), w dniu 14 lipca 2014 r. skierowała do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S. pismo, którym poinformowała go, że powód w chwili zawierania umowy otrzymał jej oryginał, jak również wzór odstąpienia od niej, dlatego też nie ma on możliwości odstąpienia od umowy. (dowód – pismo firmy (...) z dnia 14.07.2014 r, k: 19). W dniu 16 lipca 2014 r. pozwany (...) Bank S.A. z siedzibą we W. skierował do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S. pismo, którym poinformował go, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy zostało przez powoda wysłane po terminie, dlatego musi być ono uznane za nieskuteczne. Z uwagi na to, należność wynikająca z umowy kredytu jest wymagana do spłaty. (dowód pismo pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. z dnia 16.07.2014 r, k: 28) Pismem z dnia 5 sierpnia 2014 r. Powiatowy Rzecznik Konsumentów w S. przekazał stanowisko powoda, wyrażone w piśmie z dnia 1 sierpnia 2014 r. W piśmie tym Z. S. poinformował, że w chwili zawierania umowy nie otrzymał dokumentu potwierdzającego jej zawarcie, ani jakichkolwiek innych dokumentów. Z uwagi na to, że nie znał nazwy ani adresu firmy z którą zawarł przedmiotową umowę, nie miał możliwości odstąpienia od niej w ustawowym terminie. W konsekwencji zmuszony był do złożenia skargi u Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S. (dowód – pismo powoda z dnia 01.08.2014 r, k: 20, pismo Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S. z dnia 05.08.2014 r, k: 20). Suma dokonanych przez powoda Z. S. z tytułu umowy kredytu wpłat, według stanu na dzień 21 marca 2016 r. jest równa 3769,62 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, których treść nie została w żaden sposób zakwestionowana przez strony, nie budzą one również zastrzeżeń pod względem formalnym. Dlatego Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy na treść art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2014 r, poz. 1497 z późn. zm.). zgodnie z którym konsument ma prawo, bez podania przyczyny, do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia zawarcie umowy. Natomiast zgodnie z treścią art. 29 ust. 2 tej ustawy kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi. Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy Sąd ustalił, że pomiędzy powodem Z. S., a pozwanym (...) Bank S.A. z siedzibą we W., w dniu 21 maja 2014 r. została zawarta umowa kredytu, której zawarcie miało na celu sfinansowanie zawartej tego samego dnia przez Z. S. umowy zakupu naczyń. Z treści pisma Powiatowego Rzecznika Konsumentów w S. z dnia 10 czerwca 2014 r. wynika, że powód otrzymał wyżej wymienioną umowę kredytu w dniu 9 czerwca 2014 r. Z ustaleń Sądu wynika natomiast, że oświadczenie o odstąpieniu od przedmiotowej umowy zostało przez Z. S. złożone w dniu 10 czerwca 2014 r. W tym stanie rzeczy, w oparciu o powołane przepisy prawa, złożone przez powoda oświadczenie o odstąpieniu od zawartej umowy kredytu należy uznać za skuteczne. W tym kontekście wskazać należy na treść art. 494 K.C. zgodnie z którym strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że suma wpłaconych przez pozwanego na rzecz powoda z tytułu zawartej umowy kredytu rat jest równa kwocie 3769,62 zł. Opierając się na treści cytowanego art. 494 K.C. Sąd, uznał pozwanego za zobowiązanego do zwrotu tej kwoty.

Ponadto, podkreślenia wymaga fakt, że we wniesionej w dniu 31 marca 2016 r. odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank S.A. z siedzibą we W. uznał powództwo w zakresie wyżej wymienionej kwoty, to jest 3769,62 zł. Co więcej powód, po zapoznaniu się z treścią odpowiedzi na pozew, na rozprawie w dniu 19 lipca 2016 r. ograniczył powództwo do kwoty 3769,62 zł, zaś w pozostałym zakresie cofnął powództwo.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie I wyroku Sąd zasądził od pozwanego (...) Bank S.A. we W. na rzecz powoda Z. S. kwotę 3769,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.05.2015 r. W kwestii zasądzenia odsetek, stanowisko strony pozwanej zaprezentowane przez nią w odpowiedzi na pozew z dnia 31 marca 2016 r, zgodnie z którym świadczenie nienależne staje się wymagalne dopiero po wezwaniu dłużnika przez wierzyciela do jego zwrotu, zostało przez Sąd uznane za nietrafne. Przeciwno uznaniu tego stanowiska jednoznacznie przemawia treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt V CKN 769/00. Sąd Najwyższy stwierdził, iż roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia, mającego taki charakter już w chwili spełnienia, staje się wymagalne od tej chwili. Biorąc pod uwagę, że stanowisko pozwanego w przedmiocie zasądzenia odsetek nie zasługuje na uwzględnienie, orzekając w tym przedmiocie Sąd oparł się w całości na żądaniu pozwu.

Z uwagi na to, że powód cofnął powództwo w zakresie ponad zasądzoną kwotę, w punkcie II wyroku Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

W punkcie III wyroku Sąd, kierując się normą art. 102 K.P.C. odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania w zakresie umorzonych części postępowania w sprawie.

W punkcie IV wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Bank S.A. we W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego wS. (...) kwotę 188,50 zł tytułem opłaty sądowej od zasądzonego roszczenia, od uiszczenia której powód z ustawy był zwolniony. W tym miejscu wskazać należy, że kwota opłaty sądowej od pozwu w niniejszej sprawie wynosiła 300,50 zł. Jednocześnie powód utrzymał się z żądaniem w 62,7 %. Zasądzona przez Sąd wyżej wymieniona kwota 188,50 zł stanowi iloczyn pomiędzy procentem, w jakim powód utrzymał się z żądaniem w sprawie, a wysokością opłaty od pozwu, którą Powiatowy Rzecznik Konsumentów w S. obowiązany byłby ponieść, gdyby nie był od niej ustawowo zwolniony.